

tros postulados que na ideoloxía galeguista figuran ou poidan figuraren se achan como subordinados a tal cultivo. E por moito que se diga, os esforzos reconstructores da personalidade galega, na prenitude dos seus aspectos, non acadarían endexamais eficacia e proveito si, como os presidindo ou os ourentando, se non achara a laboura enderezada ao rexurdimento do idioma vernáculo.

Unha lixeira ollada pol-o que leva sucedido, e aínda sucede, soementes na Europa con relación ao feito da renascenda de nazionalidades e pobos que semellaban mortos ou pol-o menos no pasamento, dí d-abondo a prol do que afirmamos. Escolmando ao azar temos o caso de Checoeslovaquia' o de Polonia, o de Finlandia e de tantas e tantas nazionalidades naturás como na Europa se ollan ceibes ou xa en camino de selo, nos dín con toda craridade como o miragre da súa renascenza, do seu erguemento, ou mais propiamente da súa recreación, se obrou atendendo, primeiro qu aos aspectos ou facetas materiaes do problema libeirador, a aquel aspecto trascendente cal ningún e cal ningún eficaz e decisivo, que se dirixe a porse en pé, a faguere ceibe o espírito nazonal, sen vontade, despersoalizado, pol-a imposición de un linguaxe alleo e pol-o criminal esquecemento do propio.

E como o espírito dun pobo soio se acha ceibe e soio é, pol-o tanto, siñor de si mesmo, por moitos que sexan os contamentos materiaes que o apreixen, cando se acha en posesión do meio d'eispresión natural, do verbo, eis pol-o que o esforzo libeirador en cando pobo sempre se iniciou enderezándose a conseguire o rexurdimento idiomático vernacular, o emprego e cultivo intensivo i-eistensivo do propio idioma, practicando aquilo que agora adoite a se chamar a «políteca da lingua».

Por ise medio, soio utilizando ise medio ven a se faguere ceibe a y alma nazonal, o espírito, a personalidade inmaterial de un pobo. E ao se faguere ceibe, pasenifio se van producindo, se van traducindo en realidades tanxinbeis as demais liberdades, que son colorarios obrigados de aquela libeiración que foi decote a mais suprema e outa.

Sen abandonar, pois, as outras fortes e varias obrigas que temos, dada a nosa condizón de galegos creadores e sementadores. Iouh irmáns galeguistás!, faigamos que a preocupación principal da nosa laboura sexa o espallamento e intensificación do cultivo da lingua galega. Faguendoo eisi, non soio realizaremos a obra insuperábel de pôre en pé a GALIZA, condizónándose pra que volte a sere por si e sen mediafizacións no concerto dos pobos todos, sinón que, ademais, teremos realizado a gran tarefa de aportare un novo elemento arriquecedor ao acervo común da cultura e do progreso universaes.

RAMÓN VILLAR PONTE.

A LINGUA O PRIMEIRO

Sendo como é a arela fundamental, degoiro báseco do galeguismo a reconstrución, ou millor, si se quere, a recreación da nazionalidade galega plena e íntegra, o seu 'postulado principal e primeiro ten por forza que sere a renascenza ample, decisiva e comprenta da lingua galega, ou sexa, n-outros termos, o cultivo conscen-te e obrigado do idioma autóctono. Todol-os ou-